

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év május hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés bűntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fejér Megyei Bíróság 2008. év november hó 26. napján kihirdetett **10.B.272/2006/55.** számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében annyiban **v á l t o z t a t j a m e g**, hogy a terhére megállapított bűncselekményt kísérletnek **minősíti** (Btk. 16. §).

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. november 26. napján kihirdetett 10.B.272/2006/55. számú ítéletével - mely a II. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásában fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett - az I. r. vádlottat súlyos testi sértés bűntette [Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdése] miatt 1 év 2 hónapi börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, beszámítva a kiszabott szabadságvesztésbe a 2006. május 15. napjától 2007. május 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Egyben elrendelte a Sárbogárdi Városi Bíróság B.170/2001/41. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását, végül kötelezte őt 304.600.-Ft büntető költség viselésére.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.674/2006/3. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítást folytatott le, megtartva ennek során az eljárási szabályokat. A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott, az csupán egy korábbi elítélés adata okán szorul némi pontosításra. Az irányadó tényállásból az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmény minősítése is törvényes. Figyelemmel az erőszakos cselekmények elszaporodott voltára, a minden különösebb ok nélküli bántalmazás tényére, a

kiszabott büntetés korántsem eltűzött, enyhítése nem indokolt. Így összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésére szóló idézést az I. r. vádlott átvette, azonban nem jelent meg; védője előadása szerint az ausztriai Eisenstadtban 2009. május 17. napjától más ügyben fogva van. A védőnek ez a bejelentése - elmondása szerint - az I. r. vádlott hozzátartozóitól nyert információon alapult, melyet okirattal vagy más módon igazolni nem tudott; erre figyelemmel nem is ellenezte a nyilvános ülés megtartását.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatot [BH. 1993. 725; BH. 1994. 241; BH. 1995. 334.] követve a nyilvános ülést megtartotta és az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben felülbírálta.

A nyilvános ülésen a védő - ennyiben szembehelyezkedve a vádlott-társak vallomásával - vitatta, hogy az I. r. vádlott a sértettnek testi sérülést, különösen 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott volna. Az általa kifejtettek szerint az orvosszakértői bizonyítás eredménye alapján nemhogy az nem igazolt, hogy a sértett orrcsonttörése az I. r. vádlottól származó direkt erőbehatás következménye volna; hanem még csak az sem, hogy ez - az egyedüli 8 napon túl gyógyuló - sérülés bizonyosan a vádlotti magatartással összefüggésbe hozott első eleséskor keletkezett, keletkezhett.

A védő a nyolc napon belül gyógyuló sérülés megállapításának esetére a joghatályos magánindítvány meglétét hiányolta; végezetül a büntetőjogi felelősség esetleges igazoltsága mellett az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt - a Be. 349.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a fellebbezéssel érintett személyi és tárgyi körben - a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - indokoltan - igen széles körű bizonyítást folytatott le. A cselekmény helyszínén több bizonyítási kísérletet is tartott; az eljárásba bevont orvosszakértőket igen részletesen nyilatkoztatta, a kezdetben nem mindenben összecsengő szakértői álláspontokat ütköztette és a lehetséges mértékben összhangba hozta.

Elemző értékeléssel adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és miért nem fogadott el [például az I. r. vádlott tagadása]; a történések megállapítása során mely rész-események állapíthatóak meg ítéleti bizonyossággal, s melyek nem [így a vádlotti bántalmazás mértéke, jellege, módja; a sértetti eleséseinek a száma, azok következménye; mindezek oksági kapcsolata a sértett halálával].

Mindezzel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyet is ért; egyrésztől azonban a helyesen megállapítottakat - ám a mérlegelés kapcsán az ítélet indokolási részében írtakat - nem ott, hanem a történeti tényállásban kell szerepeltetni; másrészt pedig

bármely kétségből, bizonytalanságból csak a vádlott számára legkevésbé terheset lehet ítéleti bizonyossággal rögzíteni.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéleti tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetőleg pontosítja:

- Az ítélet 5. oldalának első bekezdésében az I. r. vádlott által a sértettre mért ütések számát a „legalább 2-4” helyett „kettőre” módosítja, a bizonyítás anyaga ugyanis ezt igazolja kétséget kizáróan.
- Az ütések következtében 1-es sértett nem a „földre rogyott”, hanem az aszfaltozott útestre esett [a vádlott-társak előadása, a bizonyítási kísérletek eredménye].
- Az I. r. vádlott bántalmazása következtében a sértettnek a bal felső szemhéj sérülése keletkezett; míg a sértett orrcsonttörés sérülése a második elesésekor keletkezett. Azt, hogy az orrcsonttörés a második eleséskor is keletkezhetett, semmilyen bizonyíték nem zárja ki, ilyenre az elsőfokú ítélet sem hivatkozik].
- A 10. oldal 8. és 9. bekezdését átemeli az ítélet tényállásába. Így annak rögzítését, hogy az 1-es sértett az első elesés alkalmával közepes erőbehatásra a bal homlok tájékon sérült - bevérzés, hámhorzsolás - 8 napon belül gyógyuló sérülései keletkeztek, ezután még képes volt helyváltoztatásra. A második eleséskor a homloktájék jobb oldalán szenvedett el kiterjedt vérbeszűrődést, hámhorzsolásos sérülést, amely alatt a jobb oldali elülső koponyacsont-törés, valamint ezen sérüléshez társuló lágyagyhártya alatti vérzés, keményburoki alatti vérzés és az agykamrákban történt bevérzés és több gócú agyzúzódás keletkezett, melyek következtében már helyváltoztatásra képtelen volt. A sértett halála ez utóbbi sérülések következtében állt be. Ezen sérülések ököllel történt ütéstől nem keletkezhetek.
- A cselekmény idején az I. r. vádlott 188 cm magas, és 95-100 kg súlyú volt, a 48 éves sértett pedig a 177 cm magas, közepes fejlett testalkatú személy [elsőfokú ítélet 11. oldal negyedik-ötödik bekezdése].
- A vádlotti bántalmazás nem okozhatott olyan elváltozást a sértettnél, amely a második elesést kiválthatta [elsőfokú ítélet 11. oldalának első bekezdése].
- Végül rögzíthető, hogy az I. r. vádlott az előélet körében 2.) pontban jelzett büntetéséből feltételes kedvezményrel 2002. augusztus 12. napján szabadult [erkölcsi bizonyítvány adata].

A fentiekkel az elsőfokú ítélet tényállásában írtak már maradéktalanul helyesek, teljesek, így az alapul szolgált a felülbírálat során a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállás alapján az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése azonban nem mindenben helytálló.

Arra helyesen jutott - az igen alapos bizonyítása eredményeként - az elsőfokú bíróság, hogy a halálos eredmény bekövetkezte nem róható az I. r. vádlott terhére.

A fentiek szerint pontosított tényállás alapján viszont vizsgálándó, hogy a módosított váddal egyező minősítés, azaz a Btk. 170.§ (2) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntette, konkrétan pedig annak befejezett alakzata, megállapítható-e.

A szakértői álláspontokon alapulóan a 8 napon túl gyógyuló orrcsonttörés keletkezhetett akár az I. r. vádlott által a sértett arcára mért két ökölütéstől, akár az ezt követő, erre visszavezethető első aszfaltozott útestre esés során. Amennyiben ez történt, úgy az elsőbírói minősítés helyes.

Nem zárható ki ugyanakkor az a lehetőség sem a szakértői vélemények és az elsőfokú ítélet 11. oldalának második bekezdése alapján, hogy a kérdéses orrcsonttörés a második, az I. r. vádlott cselekményével már összefüggésbe nem hozható elesés során keletkezett. Emiatt a másodfokú bíróság az e tekintetben megalapozatlan tényállást az iratok tartalma alapján pontosította, az I. r. vádlott terhére bizonyossággal meg nem állapítható sérülést a második elesés kapcsán állapította meg.

A helyes minősítést a vádlotti szándékra vont következtetés határozza meg.

Valamennyi körülmény amellet szól, hogy az I. r. vádlott szándéka 8 napot meghaladó gyógytartamú sérülés okozására irányult.

Az ittas sértettet két esetben is közepes erővel az arcán megütő, majd az éjszakai órákban az aszfaltútra esve hagyó, testi erőfölényben lévő vádlottnak számolnia kellett a 8 napon túl gyógyuló sérülés bekövetkeztének lehetőségével; ez az eredmény nem rajta múlt, hogy bizonyítottan nem következett be.

Az I. r. vádlott cselekménye ezért - a befejezettség bizonyítottságának hiányában - a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének a Btk. 16. § szerinti kísérlete.

A védői álláspontra figyelemmel a minősítéssel összefüggésben az alábbi két megjegyzés tehető.

Amennyiben az adott cselekmény a Btk. 170.§ (1) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségeként lett volna csupán értékelhető, ehhez a joghatályos magánindítvány rendelkezésre áll, hiszen azt a 2-es, a sértett fia a közigazgatási eljárásban tett nyilatkozatában 2006. év március hónap 19. napján előterjesztette [nyomozati iratok II. kötet 347. oldala].

Másrészről - tekintve, hogy maradéktalanul megvalósultak a Btk. 271. § (1) bekezdésében írt bűncselekmény törvényi tényállási elemei - a garázdaság vétsége halmazatban való megállapításának lett volna helye.

A joghátrány nemének és mértékének megválasztása során ugyancsak körültekintően járt el az elsőfokú bíróság.

A garázda, útonálló jellegű elkövetés okán a speciális visszaesőnek tekinthető vádlottal szemben az azonos büntetési tétellel fenyegetett kísérlet ténye mellett sem látott alapot a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére, így azt nem érintette.

Összességében a Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 372. (1) bekezdése szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2009. év május hó 27. napján

. Nehrer Péter s.k.	Dr. Székely Ákos s.k. é dr. Lányi Éva s.k.	
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fejér Megyei Bíróság 10.B.272/2006/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf. 24/2009/6. számú ítéletében írt változtatással az I. r. vádlott vonatkozásában 2009. év május hónap 27. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év május hó 27. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő